

Andakt – Livet som en sjöresa

”Strax därefter befallde han lärjungarna att stiga i båten och fara i förväg över till andra sidan sjön, medan han själv sände i väg folket. ...

När det blev kväll var han ensam där. Båten var redan långt från land och hårt ansatt av vågorna, eftersom de hade motvind.”

Johannesevangeliet 14:22, 24

”Så mycket som människan hyser kärlek till nyttan, så mycket är hon i Herren, och så mycket älskar hon Herren och sin nästa, och så mycket är hon människa.”

Gudomliga kärleken och visheten # 13

I dag vill jag att vi tillsammans stiger ombord på ett skepp. Vi ska segla ut på öppet hav, möta både stilla vatten och storm, och upptäcka att varje del av resan har något att säga oss om vårt eget liv.

Havet låg blankt i gryningen när kaptenen stod på däck och såg sin besättning arbeta. Skeppet var lastat för en lång resa. Kartan låg utbredd över kajutans bord, kompassen vilade intill. Solens första strålar lyste över masttopparna. Allt verkade ordnat. Men frågan som gnagde i honom var inte om skeppet var sjödugligt, utan om hans besättning var det.

Han hade haft ett val, kaptenen. Några månader tidigare hade han stått inför två listor med möjliga besättningsmän. Den ena listan bestod av erfarna navigatörer och härdade matroser, män och kvinnor som kände till dessa farvatten sedan ungdomen.

Den andra listan var kortare. Den här besättningen krävde lägre lön. Oerfarna, men ivriga och lättstyrda.

Han hade valt det senare, för det verkade enkelt och kostnadseffektivt. Det skulle han snart förstå följderna av.

”Människans avsikter, som bestämmer den inre synens eller tankens inriktning, bildar hennes vilja. Det som människan vill, det har hon nämligen också som avsikt, och det som hon har som avsikt, det tänker hon också.”

Himmel och helvete # 532:3

Resan började väl. Vinden låg rätt, solen var varm. Kartan i kaptenens händer var den han fått som ung – fylld av gamla anteckningar och markeringar. Den hade tjänat honom förr, men mycket hade förändrats i farvattnen. Nya grund hade upptäckts, strömmarna hade ändrat riktning.

Efter några dagar mojnade vinden. Motorn, som skulle driva skeppet vid stiltje, hostade till och dog. De drev sakta. Besättningen började tvista om kursen. Några ville ta en genväg genom ett område fyllt av grynnor – *”Det går snabbare, kapten!”*

Andra, de få som hade erfarenhet, varnade: *”Dessa vatten kräver varsam styrning, vi bör hålla oss till den långa vägen.”*

Här stod kaptenen inför sitt första stora val. Han mindes fyrarna som syntes i horisonten kvällen innan. Men de kändes nu avlägsna. Han tittade på kompassen och insåg att nålen pekade fel – inte mot den trygga kursen utan mot genvägen. Han visste att något i hans värderingar hade skjutits ur läge, och ändå kände han lockelsen att följa dem.

”En sådan strid är inte svår för oss, så länge som vi inte har lossat alla tyglar för begären, och med avsikt har gett oss hän åt dem, eller om vi med ett förhärdat sinne har förkastat Ordets och kyrkans heliga ting.”

Läran om livet # 97

De valde genvägen. Strax kom vinden tillbaka, men med den kom också mörka moln. Vågorna växte, vinden ylade i riggen. En natt drev de farligt nära ett rev. Kaptenen såg då fyrens sken blinka genom regnet.

I stormen visade sig skillnaden i besättningen. De oerfarna sprang förvirrat, drog i fel rep, släppte segel vid fel tid. De erfarna kämpade för att rädda skeppet, ropade order, drog linor, styrde rodret. Kaptenen såg nu klart: i livet, liksom till sjöss, är “besättningen” de människor vi låter influera våra liv, de människor vi låter påverka våra tankar och beslut – de människor vi lyssnar till när sikten är dålig och vi är osäkra på

vägen framåt – även om det i sista hand alltid är vi själva som faktiskt bestämmer kursen.

När morgonen kom var skeppet illa medfaret men fortfarande flytande. Kaptenen kallade samman besättningen. De satte sig kring kartan. Den var blöt, kanterna trasiga, och han insåg att den inte längre stämde med verkligheten. I en vattentät låda hade han hittat en uppdaterad sjökarta som de haft med från hamnen – tydlig och pålitlig – och lade den på bordet. *”Hädanefter seglar vi inte längre efter gamla föreställningar och gissningar – utan efter det ljus och de riktmärken som alltid finns där, även när de för en stund är dolda för våra ögon – även om vi ibland inte **vill** se dem.”*

”Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.”

Psaltaren 119:105

Från den dagen gjorde kaptenen det till en vana att varje kväll kontrollera tre saker innan han drog sig tillbaka:

1. **Kartan** – Stämde den med verkligheten, eller var den färgad av egna önskningar?
2. **Kompassen** – Pekade den mot det goda och sanna – mot nyttan? Eller mot bekvämlighet och egen vinning?
3. **Besättningen** – Var de människor han litade på erfarna i dessa vatten, eller bara högljudda i lugnt väder?

På kajutaväggen hängde en enkel men livsviktig lista:

- Kolla kartan ofta – låt Ordet rätta till dina missvisningar.
- Kalibrera kompassen – upptäck vad du verkligen älskar, och rikta det mot det goda.
- Välj besättning klokt – omge dig med dem som hjälper dig att navigera rätt.
- Håll ögonen på fyrarna – låt de Tio budorden vara dina fasta referenspunkter.
- Var beredd att ropa på hjälp – erkänn när du har kommit ur kurs, och sök hjälp från Honom som stillar stormen.

Så fortsatte resan. Havet gav både lugna vatten och våldsamma stormar. Men kaptenen visste nu att varje dag var en del av den större seglatsen – en där kursen alltid kunde justeras mot det eviga ljuset som aldrig slocknar.

Från sjöresan till vardagen

Kaptenens resa är en bild av våra egna liv. Vi är alla kapten på vårt "skepp" – våra tankar, val och relationer. Havet är vardagen, med sina stilla dagar och plötsliga stormar.

- **Kartan** är våra föreställningar om livet: Om kartan inte uppdateras med ljuset från Ordet, riskerar vi att styra mot grund.
- **Kompassen** är våra inre värderingar: Stormar avslöjar om kompassen pekar mot egen vinning eller mot kärlek till Herren och nästan.
- **Besättningen** är de människor vi låter påverka oss.
- **Fyrarna** är Herrens ord och närvaro – alltid fasta, även när vi inte **vill** se dem.
- **Stormarna** är våra prövningar.

I vardagen innebär detta att vi, liksom kaptenen, behöver stanna upp och varje dag kontrollera:

1. Har jag rätt karta?
2. Är min kompass rätt kalibrerad?
3. Har jag valt en besättning som hjälper mig att hålla kursen?
4. Har jag blicken fäst vid fyrarna?
5. Är jag villig att ropa på hjälp om motorn stannar och jag börjar driva?

Herren vill att vi ska hitta rätt. Han har gett oss de verktyg vi behöver, men vi måste själva göra arbetet. Det är vi som måste välja att följa fyrarna och navigationstecknen. Och på vägen kan vi minnas vad Swedenborg säger i verket Himlen och helvetet: **Det är inte så svårt som man tror att leva ett liv som leder till himlen** (HH # 528).

”Så mycket som vi vänder oss bort från det onda därför att det är synd, lika mycket gör vi det som är gott – men inte av egen kraft utan med kraft från Herren.”

Läran om livet # 18

Amen